

29 iunie 2015

PAROHIA ADORMIREA MAICII DOMNULUI GALATA – IAȘI

GÂNDURI CREȘTINE

FOAIE PAROHIALĂ DE MISIUNE ȘI CULTURĂ

CE NE ÎNVAȚĂ PETRU ȘI PAVEL PRIN ÎNȚELESUL NUMELOR LOR ȘI PRIN SCHIMBAREA ACESTORA

“Prăznuind acum în cinstea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, **trebuie să primim de la ei și povățuirea cuvenită zilei, ca să nu prăznuim în deșert, ci prin prăznuire să învățăm cum să trăim creștinește, iubind.** La Sfinții Apostoli totul este dătător de învățătură: pilda vieții lor, ostenele în propovăduirea Evangheliei și mai ales scrierile lor de Dumnezeu însuflate, cu care și suntem îmbiați în fiecare an prin cele ce se citesc în biserică. **Cine dorește, poate să tragă învățătură și din acest izvor îmbelșugat, dar adânc; eu însă vreau acum să-mi opresc luarea-aminte, împreună cu voi, la ceea ce e mai simplu și mai apropiat nouă, și anume la numele Sfinților Apostoli verhovnici, și**

să scot din ele, pentru mine însumi și pentru voi, o lecție pe ziua de astăzi. Vă rog să ascultați.

În primul rând, pătrundeți cu gândul în noima numelor acestor Sfinți Apostoli: **ce înseamnă numele „Petru” și „Pavel”, și de ce Domnul a rânduit ca ei să fie prăznuiți împreună?**

„**Petru**” înseamnă „**piatră**”, și arată tăria, statornicia și neclintirea. „**Pavel**” înseamnă „**mic**”, și arată părerea de sine lipsită de îngâmfare, defăimarea de sine și smerenia. **Împreună, Petru și Pavel ne învață că trebuie să fim tari în credința și în viețuirea creștină, dar totodată smeriți și defăimători de sine, și ne arată că nu trebuie să fim tari fără să fim smeriți, ci, dimpotrivă, cu cât este cineva mai smerit, cu atât este mai tare și mai neclintit în credința și în viețuirea creștină.** Cel ce clădește o casă face la început temelie adâncă: **și în creștinism trebuie să ne adâncim prin defăimarea de sine**, ca să ne întemeiem cu tărie în el și abia apoi să ne clădim casa mântuirii, așa cum ne arată Domnul, Care e temelia mântuirii noastre – temelie pe care nimeni altul n-o poate pune – și Care, fiind mai presus de toate, **S-a smerit totuși, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte de cruce.** Astfel, smerenia este cea mai trainică temelie a vieții și a virtuții creștine. De ce așa? Pentru că **fără harul dumnezeiesc nu putem nici să gândim, nici să facem vreun lucru bun, iar harul lui Dumnezeu nu se dă celor încrezuți, care nădăjduiesc în puterile lor. Spre cine voi căuta, zice Domnul, fără numai spre cel blând și smerit, care tremură de cuvintele Mele? Ploaia se coboară de sus și adapă locurile joase: și smerenia atrage harul îmbelșugat al lui Dumnezeu, iar trufia și nădăjduirea în sine îl fac să se îndepărteze.** Aceasta este legea dreptății dumnezeiești: *Dumnezeu*

celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har. Nu cred că e nevoie să vă mai lămurisc, fraților, la ce îndatorează lucrul acesta, deoarece vedeți, fără îndoială, și singuri.

În al doilea rând, luați aminte la schimbarea numelor apostolice. **Petru se numea înainte Simon, iar Pavel – Saul.** Domnul le-a schimbat numele și pe Simon l-a numit *Petru*, iar pe Saul – *Pavel*. Această schimbare a numelor arată schimbarea esențială care s-a petrecut în sufletele Apostolilor, pentru că Dumnezeu nu pune numele la întâmplare, ci în așa fel că prin punerea lor nu numai că arată schimbarea, ci o și face. La fel, fraților, primim și noi, toți creștinii, un nume nou printr-o schimbare esențială. Ne naștem, ca toți oamenii, din Adam cel vechi, și după acest Adam de pământ ne numim și suntem și noi de pământ, precum și acela era de pământ. După aceea însă ne naștem pentru a doua oară în Adam Cel nou – în Domnul nostru Iisus Hristos, și după Acest Adam **Ceresc ne numim și suntem cerești, precum și El este ceresc.** Creștinul se împodobește cu numele lui Hristos tocmai pentru că primește o viață nouă de la Hristos Domnul. *Dacă este cineva în Hristos, făptură nouă este* (II Cor. 5, 17). Aceasta se săvârșește prin Sfintele Taine, și se săvârșește prin cuvânt. **Odată cu cuvintele „se botează robul lui Dumnezeu”** moare omul cel vechi și se naște cel nou; **odată cu cuvintele: „pecetea darului Sfântului Duh”** se pogoară și se întipăresc în ființa noastră noile puteri harice. La început, Dumnezeu, dând nume celor ce nu erau, le-a dat și ființare: și aici, cuvântul lucrător de taină pricinuieste în chip de taină ceea ce a plănuțit Dumnezeu.

Și atâta doar? Nu, ci **potrivit numelui nostru să fie și viețuirea noastră.** *Hristos, odată înviat, nu mai moare: și noi, odată renăscuți prin har la viața nouă, să începem a umbla întru înnoirea vieții* (v. Rom. 6, 4). *Dumnezeu, Cel mai înainte de veci, încă dinainte de întemeierea lumii ne-a numit pe noi ca să ne înfiez prin Iisus Hristos* (v. Efes. 1, 4-5). Numindu-ne astfel însă, El tot atunci **ne-a ales, altfel spus ne-a menit întru Sine ca să fim sfinți și neprihăniți înaintea Lui în dragoste. Așadar, fraților, fiind părtași chemării cerești, să umblați cu vrednicie după chemarea cu care ați fost chemați** (Efes. 4, 1), ca altminteri să nu cadă și asupra vreunuia dintre noi muștrarea: **ai nume că trăiești, dar ești mort** (Apoc. 3, 1). **Numele**

nu ne este de folos singur. Trebuie să adăugăm la nume și fapta. Iudeii se lăudau că sunt fii ai lui Avraam și se mândreau cu asta; Domnul ce le-a zis însă: *Voi sunteți din tatăl vostru diavolul* (In 8, 44). **Și noi suntem de fapt așa cum ne vede Domnul, deși El nu dorește să ne vadă niciodată astfel. Numele nostru este cel de „creștini”, însă de fapt poate că unii dintre noi sunt păgâni, iar alții necredincioși prin felul lor de a gândi și de a trăi. Să râvnim, deci, a fi așa cum Dumnezeu dorește să ne vadă pe toți în Domnul nostru Iisus Hristos, adică sfinți și neprihăniți în dragoste, precum ne-a și numit în El mai înainte de întemeierea lumii.** Iar pentru asta, *cel ce are de slujit, să slujească; cel ce are îndatorirea de a învăța, să învețe; cel ce este într-un post de conducere, să conducă; cine are îndestulare materială, să dea cu simplitate și altora; între noi să trăim în dragoste nefățarnică, urând răul și alipindu-ne de bine, să fim harnici cu osârdie, să ardem cu duhul, slujind Domnului prin rugăciunile de acasă și prin cele de la biserică.* **Indeobște, potrivit Apostolului, nu trebuie să ne potrivim cu acest veac, ci trebuie să ne schimbăm prin înnoirea minții, deosebind care este voia lui Dumnezeu cea bună, și plăcută, și desăvârșită** (Rom. 12, 2).

Dacă ne vom întocmi un asemenea fel de viață și vom fi statornici în el, biruind toate piedicile – atât cele din afară, cât și cele lăuntrice -, luați seama ce făgăduințe mari ne vestește Domnul:

„Biruiătorului îi voi da să mănânce din mana cea de taină, și îi voi da lui o pietricică albă, și pe pietricică scris un nume nou, pe care nimeni nu-l știe decât primitorul” (Apoc. 2, 17),

și în continuare:

„Cel ce biruiește va fi îmbrăcat în veșminte albe, și nu voi șterge nicidecum numele lui din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui” (Apoc. 3, 5),

iar în cele din urmă:

„Pe cel ce biruiește îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu, și afară nu va mai ieși, și voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, al Ierusalimului celui nou, care se pogoară din Cer, de la Dumnezeul Meu, și numele Meu cel nou” (Apoc. 3, 12).

Ce poate fi mai presus de asta? Deci, *cel ce are urechi de auzit, să audă. Amin!*”

Sfântul Teofan Zăvorâtul, „Predicî”, Editura Sophia, București, 2009

LUMINA LINA

de Ioan Alexandru

Lumină lină, lini lumini
Răsar din codrii mari de crini,
Lumină Lină, cuib de ceară
Scorburi cu miere milenară
De dincolo de lumi venind
Și niciodată poposind
Un răsărit ce nu se mai termină
Lumină lină din lumină lină.

Cine te-așteaptă, te iubește,
Iubindu-te nădăjduiește
Că într-o zi, lumină lină
Vei răsării la noi deplină
Cine primește să te creadă
Trei oameni vor venii să-l vadă.

Lumină lină, lini lumini
Răsări din codrii mari de crini
E-atâta noapte și uitare
Și lumile-au pierit din zare
A mai rămas din veghea lor
Luminile luminilor.

Lumină lină, lini lumini
Înstrăinându-i pe străini
Lumină lină, nuntă, leac
Tămăduind veac, după veac
Cel întristat și sărăcit
Cel plâns și cel nedreptățit
Și pelerinul însetat
In vatra ta au înnoptat
Lumină lină, leac divin.
Încununându-i pe străin
Deasupra stinsului pământ
Lumină lină, Logos sfânt.

PATERIC

RUGĂCIUNEA CEA NECUNOSCUȚĂ SFÂNTUL ANTONIE CEL MARE

Sfinții cunosc regulile prin care sufletul se ridică la starea de mântuire. La Sf. Antonie cel Mare a venit diavolul Zerefer ispitindu-l, prin cumplită întrebare: poate fi primit el, diavolul, la pocăință? Ce zice Dumnezeu de aceasta? Sfântul Antonie, având cuvioasele mâini și gânduri ridicate la cer, aproape atingându-l în rugăciune, a aflat răspunsul. Da.

Pocăința diavolului va fi primită de către Bunul Dumnezeu, cu o singură condiție. Trei ani să rostească, de o sută de ori pe zi, această rugăciune: Dumnezeule, miluiește-mă pe mine, răutatea cea veche, urâciunea pustiirii și înșelăciunea cea întunecată!

Diavolul Zerefer a refuzat, râzând de Bătrânul Antonie.

Cât de dulce trebuie să fie răutatea cea veche; ce lipicioasă devine urâciunea pustiirii și cât de amăgitoare înșelăciunea cea întunecată, să poți refuza cu ușurință o astfel de șansă!

Într-o lume plină de Zereferi, această rugăciune treimică ar deschide cerurile, ar împământeni Raiul și L-ar face pe Dumnezeu să lăcrimeze strângându-ne în bucurie. Noi, oameni mari, oameni învățați, oameni înțelepți, refuzăm. Sensibilitatea nu se mai exprimă de mult prin măreție, știință, înțelepciune.

Sf. Antonie rezolvă această ecuație. Cu adevărat, răutatea cea veche nu poate fi bunătate nouă. Și totuși, am fi putut începe Rugăciunea cea necunoscută. Poate, că totuși la anul!

CE ÎNSEAMNĂ CĂ SUNTEM CREȘTINI ORTODOCȘI?

Pr. lect. Dr. Adrian Dinu

Ortodoxia este un mod de viață și nu o învățătură sau doctrină oarecare și cu atât mai puțin nu este un sistem filosofic sau ideologie care să ofere oamenilor un mod paralel de viață, precepte și norme care să fie creații sau lucrări omenești. Ortodoxia este viață în Hristos. Ortodoxia este firea omului, spunea Arhim. Rafail Noica, cel retras în munții Făgărașului ca să mai lumineze un pic vârtoarea societății românești actuală.

Desigur Ortodoxia înseamnă și practica vieții alcătuită din cult și mijloacele duhovnicești ca atare. Avem în Ortodoxie cele Șapte Taine, ierurgii, rugăciuni, postiri, cărți din care în primul rând ar trebui să ținem de Cartea Cărților, Biblia. Ortodoxia este și o mare taină, căci ce poți să spui sau să trăiești în rugăciunea inimii sau Rugăciunea lui Iisus? Doar cel care o face sau măcar încearcă să o împlinească poate să cunoască câte ceva din această taină, dar în mod paradoxal nu o poate exprima decât sporadic și mărginit la niște cuvinte care se dovedesc a fi neputincioase. Ortodoxia este paradoxul – nu reversul! – vieții fiecărui om din timpul pe care-l are de trăit. Cu cât omul aleargă mai tare după ea, căutând-o, cu atât Ortodoxia se descoperă. Și o face viu și lucrător prin acestea: nu precepte reci, mecanice, juridice, contabile, ci prin atitudine duhovnicească în toate. Ortodoxia e proprie fiecărui om, dar nu se poate limita la împlinirea nu mai știu căror porunci, ci la depășirea lor prin duh de evlavie, cuminte, înțelept și eliberator. Eliberator de păcate și nu de oamenii din jur, căci a fi ortodox înseamnă a fi deopotrivă cu toți, dar și a fi despărțit de toți. Deci și Ortodoxia este comuniune și despărțire totodată. Este treapta maximă la care poate ajunge omul, dar și rămânerea în lume, cu toate ale lumii, afară de păcat, deci despărțit de lume.

Pentru cel ce mărturisește despre Împărăția cerurilor, despre Hristos atunci Ortodoxia se arată a fi mare, sfântă, smerită și discretă și trebuie înțeleasă, asumată și trăită. Am putea spune că Ortodoxia este Hristos Cel Întrupat, care a trăit, ne-a învățat, ne-a dat porunci de mântuire fără a ne robi acestora, S-a Răstignit pentru noi, adică a lăsat lumea și ale sale, suferind ororile lumii, dar

despărțindu-se de lume prin Înălțarea la Tatăl de unde va veni și va restaura toate. Iată că Ortodoxia înseamnă multe, dar accesibile! Iată că Ortodoxia este viața Cuiva transfigurata pe cât posibil de noi, fiecare la neamul și la veacul lui, fără a deveni prin acesta roboți, cifre într-un șir nesfârșit și înjositor, ci personalizând credința cu tot ansamblul acesteia, evocând-o și propunând-o și altora. Viața lui Hristos este bucurie care se poate urma fără a te îndoctrina sau înregimenta într-un sistem, pentru că fiecare om are particularitățile lui iar Hristos știe să se facă tuturor toate!

Etimologic ortodoxia înseamnă dreapta credință, dreapta slăvire, dar aceasta este înțeleasă sau ar trebui să fie înțeleasă de toți – mai ales de cei care se declară a fi ortodocși – ca ortopraxie, căci așa reclamă dreapta făptuire, dreapta lucrare, dreapta viețuire în Adevăr. Cu Domnul nostru nu putem avea decât o relație comunitaro-personală, exact după chipul Treimii în care suntem îndemnați să credem: Tatăl, Fiul și Duhul care sunt Unul.

Așa stând lucrurile, Ortodoxia nu poate fi o simplă tradiție, o disciplină printre alte atâtea mii de discipline, nu este un rit sau un ritual printre atâtea altele, nu este nici o cultură, oricât de înaltă sau cizelată și nu este nici vreun curent național sau mod de viețuire. Atenție deci la filetism – adică la confuzia dintre credința creștin ortodoxă și neamul din care facem parte! -, atenție și la particularizările sau formele de exprimare ale Ortodoxiei, căci ea este una și nedespărțită. Nu este nici amestecată cu alte credințe, ci rămâne neschimbată, nu poate fi nici stricată, căci pe Hristos și Biserica Sa nu-i pot strica nici porțile iadului. Ortodoxia sau Biserica este apa cea vie pe care ești chemat să o bei. Ortodoxia noastră, Sfânta noastră Ortodoxie este Biserica, sau calea vieții veșnice, a izbăvirii de moarte, corabia îndumnezeirii.

Sunt multe argumente în sensul a ceea ce am afirmat mai sus. Un singur text din Biblie aș lua: „*Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința ... Nu vă lăsați furați de învățăturile străine cel de multe feluri...*” (Evrei 13, 7-9).

Concluzia acestei scurte meditații nu poate fi decât aceasta: *Ortodoxia* înseamnă primirea tuturor poruncilor lui Hristos și trăirea în ele. Opus ei este cugetul lumesc, care înseamnă păcate, patimi, cuget trupesc, lipsit de viața și lumina Duhului Sfânt îl

îndepărtează pe om de Dumnezeu. Prin aceasta nu condamnă lumea și ale sale, dar știm bine cuvântul care spune: „Nu iubiți lumea, nici cele din lume. De iubește cineva lumea, nu este dragostea Tatălui întru dânsul. Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume este“ (Ioan 2, 15-16).

Ortodoxia cultivă inima smerită, cugetul curat, înfrânarea, calea despătimirii, viața în Dumnezeu, dumnezeiasca Liturghie în care Dumnezeu coboară la om și îl ridică pe acesta la El. Ortodoxia nu este nici un sistem rigid de dogme, așa cum ar crede unii, ci răscumpărarea omului prin răstignirea Domnului Iisus Hristos și prin harul Duhului Sfânt. Aceasta, Ortodoxie reprezintă comorile comune – sau prielnice omului – descoperite de Hristos Domnul pe măsura curăției vieții fiecăruia. Această viață a creștinului nu poate fi, așadar, decât liturgică și doxologică, adică trăitoare în rugăciune și de laudă față de darurile cu care Dumnezeu ne înzestrează zi de zi. Ortodoxia nu rezultă din viziunile noastre religioase sau nu, ci din ceea ce facem și spunem și mai ales din referirea la adevăratele modele: Hristos și sfinții Săi. Ortodoxia înseamnă răspundere creștină, religioasă și socială, pentru că latura seculară a vieții noastre nu o neglijăm, nu o desființăm, ci o înduhovnicim. Cel care vrea să aibă o viață și o viziune cu adevărat ortodoxă, trăiește orice aspect al vieții ca un mulțumitor, laudător față de Domnul, jertfitor față de semeni, purificator și îndumnezeitor a tot ceea ce este în jurul său, adică trăiește *ortodox*.

DICȚIONAR

DISCERNĂMÂNTUL

Pr. Mircea Stoleriu

Astăzi dorim să vorbim despre discernământ. Cuvântul vine din limba franceză: - discernement - și înseamnă puterea sau facultatea de a pătrunde, de a judeca și a aprecia lucrurile la justa lor valoare.

Pe noi ne interesează discernământul moral și spiritual, iar din acest punct de vedere este puterea de a discerne binele de rău. În „Pateric“ citim:

„Zis-a un bătrân: socotința este mai mare decât toate faptele bune!“ Așadar, dreapta socoteală

este discernământul pe care marii părinți îl apreciau și îl doreau atât de mult.

Dobândirea și posedarea unui asemenea dar, este după cum putem vedea în viața unor pustnici cu trăirea sfântă, rodul rugăciunii stăruitoare prin care au cerut de la Dumnezeu luminarea minții, starea de trezvie, din care mintea prin statornicia ei în și spre Dumnezeu, capătă deslușirile lucrurilor și faptelor, puterea de a cunoaște și alege binele.

Ispitele și grelele încercări din viața omului sunt cele care solicită, probează, dar și întăresc dreapta socoteală sau discernământul. În astfel de împrejurări omul are în fața lui binele și răul, și totodată libertatea și posibilitatea de a alege. În fața lui stau căderea și abisul păcatului dar și biruința în lumina lui Dumnezeu.

În finalul rugăciunii „Tatăl nostru“, cerem paza de ispite și izbăvirea de cel viclean. Opusul discernământului este mintea întunecată. De aceea părinții „Patericului“ spuneau: „Dator este omul să se teamă de judecata lui Dumnezeu, să urască păcatul, să iubească faptele bune și să se roage totdeauna lui Dumnezeu.“ Acestea ne vor aduce mintea luminată și discernământul.

PILDE CREȘTINE

POVESTEA CUTIEI CU PIERSICI

Un profesor a dat fiecarui student ca temă pentru lecția de săptămâna viitoare să ia o cutie de carton și pentru fiecare persoană care pe care nu pot să o sufere și să o ierte să pună în cutie câte o piersică aromată.

Timp de o săptămână, studenții au avut obligația să poarte permanent cutia cu ei: în casă, în mașină, la lecții, chiar și noaptea să și-o pună la capul patului. Studenții au fost amuzați de lecție la început, și fiecare a scris cu ardoare o mulțime de nume de prieteni.

Apoi, încetul cu încetul, studenții adăugau mereu și alte nume. Fiecare a început să observe cum devenea cutia din ce în ce mai grea. Piersicile așezate în ea la începutul săptămânii începuseră să se descompună într-o masă lipicioasă și stricăciunea se întindea foarte repede și la celelalte.

O problemă dificilă mai era și faptul că trebuiau să o poarte permanent, prin magazine, la vreun restaurant, la întâlnire, la masă, sau la baie. În plus, cartonul cutiei se stricase și ea ajunsese într-o stare jalnică.

Fiecare a înțeles foarte repede și clar lecția pe care a încercat să le-o explice profesorul și anume că acea cutie pe care o cărasera cu ei o săptămână întreagă nu a fost decât expresia greutății spirituale pe care o purtăm cu noi, atunci când strângem în noi ură, invidie, răceală, sau tot felul de resentimente.

De multe ori credem că a ierta pe cineva este un favor pe care i-l facem acelei persoane. În realitate însă, acesta este cel mai mare favor pe care ni-l putem face chiar nouă înșine.

In cutia ta câte piersici sunt... și ce ai de gând să faci cu ele?

LADA DE ZESTRE

TEIUL (Tilia)

Descriere

Teiul este un arbore înalt până la 25 m, cu o coroană deasă. Frunzele sunt lung-pețiolate, rotunde, ascuțite la vârf, iar pe fața inferioară se observă nervuri proeminente. Florile, în număr de 2-10, uneori și mai multe, sunt alb-gălbui, plăcut mirositoare, așezate pe un peduncul comun. Fiecare floare este formată din 5 sepale ce cad în momentul înfloririi, 5 petale, numeroase stamine și un ovar globulos. Înfloarește în lunile iunie-iulie. Este răspândit prin pădurile din regiunile de dealuri până aproape de zona muntoasă.

Recoltarea

Florile de tei se culeg cu bracteea însoțitoare. Se recoltează când majoritatea lor sunt complet înflorite, iar un număr mic de boboci se află în curs de deschidere. Recoltarea se face pe timp uscat, după ce roua s-a ridicat și la 2-3 zile după ultima ploaie.

Mod de uscare

Florile de tei se usucă în straturi subțiri, în încăperi aerisite. Se pot usca și pe cale artificială la o temperatură de 35 grade C. Din 3,5-4 kg flori proaspete se obține 1kg produs uscat.

Întrebunțări

Florile de tei se folosesc în tuse, răceală, având acțiune emolientă și sudorifică. Intern: antitermic, expectorant, sedativ. Extern: calmant general(bai), decongestiv.

Observații

La manipularea florilor de tei se va purta mască sau tifon la nas și gură. Praful de tei este iritant, provoacă tuse și strănut. (prof. univ. dr. Constantin Milică)

A SOSIT VACANȚA – OARE TREBUIE SĂ DĂM ȘI SPIRITULUI VACANȚĂ ?

Pr. Mircea Stoleriu

A sosit vacanța atât de mult așteptată. La întrebarea ce vei face în vacanță mulți răspund: mă odihnesc, mă relaxez, încerc să-mi petrec timpul cât mai plăcut. Și toate acestea după înțelegerea fiecăruia îmbracă diverse forme. Iar toamna, când raportează ce au făcut în timpul vacanței spun sintetic că s-au distrat.

Cuvântul distracție capătă accepțiuni diferite: am ascultat muzică, m-am întâlnit cu prietenii, am navigat și am vorbit pe internet, unii spun cu sinceritate: am pierdut timpul așteptând să înceapă școala și foarte rar am: citit o carte.

Marele Seneca observa: „*Îți petreci cea mai mare parte a timpului făcând ceea ce nu trebuie, iar o bună parte a ei, nefăcând nimic, toată viața te-ai preocupat de cu totul altceva decât ceea ce ar fi trebuit să faci.*“

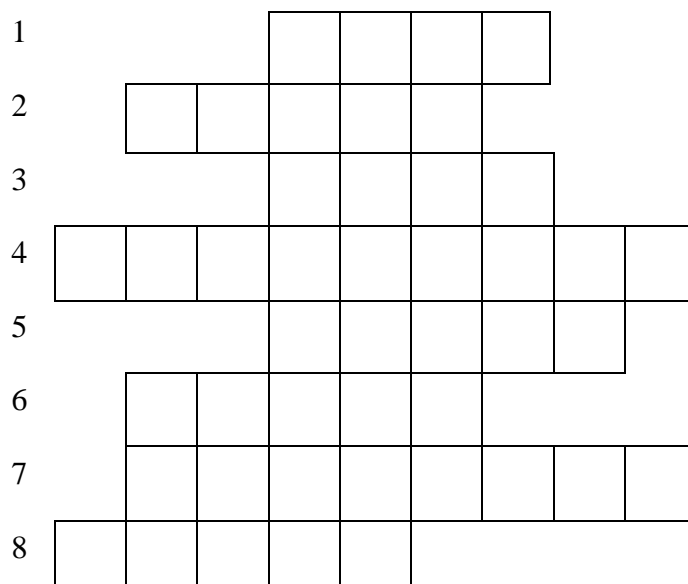
De multe ori când tinerii sunt îndemnați să-și folosească timpul constructiv ei spun că o vor face mai târziu. La rândul lui **Octavian Paler** atrage atenția că „*mai târziu devine prea târziu*“, adică timp pierdut.

Replica multora va fi că acum e vacanță. Oare trebuie să dăm și spiritului vacanță ? Ne amintim parcă de **Goya** care spunea cu tristețe: „*Somnul rațiunii naște monștri.*“

Noi creștinii Îl auzim pe Hristos îndemnându-ne: „*răscumpărați timpul.*“ Adică, da e vacanță dar investiți fiecare clipă a vieții în fapte, idei și lucruri valoroase. Orice vei face să-ți zidească viitorul și să-ți fie spre cinste.

TATĂL NOSTRU - răspunsul titlului se află pe o coloană verticală din schema de mai jos.

1. Primul om.
2. Locul de suferință veșnică (articulat).
3. Se spune la sfârșitul fiecărei rugăciuni.
4. Un creștin adevărat păzește. . .
5. Locul fericirii veșnice și al desăvârșirii.
6. Pentru a fi creștin trebuie să . . . în Dumnezeu.
7. Reprezintă societatea tuturor credincioșilor de pe pământ uniți în aceeași credință.
8. Apostol, frate al Sfântului Andrei.

Preluat de pe tineriortodocsi.webs.com

Maica Domnului- Frescă din biserica „Adormirea Maicii Domnului-Galata“ Pictor Vasile Lefter

Aducem mulțumiri domnișoarei Gabriela Truși – profesoară de religie- pentru ajutorul dat la realizarea acestui număr al Foii Parohiale

Vă invităm să vizitați pagina de internet a Parohiei noastre la adresa: <http://admd.info>